

Au furnicile vrun țel?

Samoila

Eram ieri
La un picnic
Sub un pom, pe iarbă
Și priveam spre un colnic
Ce părea o coarbă.
Nu vedeam eu mai nimic
Prin frunzișul nemișcat,
De aceea-n gând îmi zic
Să mă las de admirat.
Deodată ochii-mi cad
Pe iarba din față
Și zăresc cum își fac vad
Forme mici de viață.
Toate erau colorate
De la brun pân' la kaki
Fiind sigur înzestrate
Cu voința de-a trăi.
Au furnicile vrun țel
Într-un mușuroi imens?
Au și recunosc aici
Că dau vieții sens.
Cărând bețe mari și mici,
Bețe ce par uscate,
Fac o treabă,
Cum s-ar zice,
Nefiind deloc marcate
De durerile lui Nietzsche.
Știm, furnicile sprintăre
Nu cunosc durerea
Dar când mușcă,
Mușcă tare
Să le simți puterea.
Și atunci,
Te-ntrebi și tu,
Au furnicile vrun țel?
Nu-mi răspunde
Iute-acu,
Ci gândește-te nițel.